

razr. v Škofji Loki; Igo Plantarič, učenec IV. razr. v Škofji Loki; Milan, Marija in Melita Geršakovi ter Mira Švigljeva, vsi iz Ptuja; Bogomil Kavčič iz Crikvenice, Slov. Primorje; Julijan Renko in Justa Uhanova v Mokronogu; Miroslav Stani, učenec I. b razr. drž. realke v Mariboru; Boris Sikošek, učenec IV. razr. v Ljubljani; Miran Flerè, učenec III. razr. v Kranjski gori; Vida Požgajeva v Kranju; Adolf Brezovšek, učenec IV. razr. na Vranskem; Drago in Ferdo Verdaj, učenca IV. b razr. na Studencu pri Hrastniku; Miša Krašovičeva pri Sv. Jurju ob Taboru; Ivica Ziererjeva, učenka VIII. razr., Gorči in Olga Koželjevi, Jurij Klemenčič, učenec VIII. razr., Marija Kolenčeva, učenka V. razr., vsi v Mokronogu; Milena Zampelova v Radovljici; Pepček Druškovič v Slovenjgradcu; Alojzij Zavratnik, učenec III. razr. mešč. šole v Ptuju; Mirko Fegic, učenec IV. a razr. II. m. lj. šole v Ljubljani; Marija Lahova, učenka na Javorniku (Gor.); Venčeslav Ažman v Kranju; Fr. Bračko z Radenskega vrha; Danica in Dragec Pinterič pri Sv. Miklavžu (Ormož); Ana Lahova pri Sv. Petru pod Sv. gorami; Marija Plavšakova v Trbovljah; Zora Mitzkyjeva in Branko Mitzky v Središču.

Slavija se širi!

Narodna vojaška.

Korakoma.

Zapisal Janko Žirovnik.

Ve-ter pi-ri, ve-ter pi-ri, Sla-vi-ja se ši-ri. Ve-ter pi-ri, ve-ter pi-ri, Sla-vi-ja se ši-ri. Ko-rak, ko-rak za ko-ra-kom sto-pa ju-nak za ju-na-kom, naj se vi-je, vi-je mo-dro, be-lo, rde-če, haj-dmo, haj-dmo vsi na boj!

Vojvoda Živojin Mišić.

Rojen je bil kot sin preprostih kme-tiških staršev dne 7. julija 1855 v selu Struganiku pri Valjevu v Srbiji. Posvetil se je vojaškemu stanu in se je od l. 1885. naprej udeležil vseh vojn, ki so divjale po Balkanu. V zadnji svetovni vojni je po smrti vojvode Putnika prevzel vrhovno poveljstvo srbske vojske ter je dne 15.

septembra 1918 izvojeval na solunski fronti slavno, odločilno zmago nad sovražniki narodnega in državnega edinstva Srbov, Hrvatov in Slovencev. V zgodovini našega ujedinjenja ostane med ustanovitelji Ju-goslavije zapisano z zlatimi črkami ime slavnega in velikega vojvode Živojina Mišića. — Slava mu i večan pomen medju jednokrvnom braćom, koju je tako iskreno ljubio!

Dragi gospod Doropoljski!

Prvič se oglašam danes, ker Vam imam nekaj lepega in zanimivega povedati. Videla sem namreč prvi jugoslovanski vlak, ki se je peljal mimo »Mladike« v Logatec. To je bilo navdušenja v šoli! Spomnila sem se tedaj žalostnih časov, ko sem hodila pred dvema letoma v Trstu v šolo.

Najprej v slovensko — seveda — a Italijani so nam uničili opravo, jo pometali na cesto ter ošabno zasedli naše prostore. Slovenski otroci smo morali — v laške šole. —

Tuje učiteljice so nas vzgajale, govorile mnogo o »Sveti Italiji« ter zahtevale od nas vdanosti in ljubezni, kjer je bilo sovraštvo in gnev. — Kako naj bi slovenski otroci ljubili največjo sovražnico slovenske domovine!

Poslušala so jo le naša ušesa, srca pa so bila odsotna — doma, pri majki Jugoslaviji.

Atek me je slednjič vzel iz šole, in zdaj hodim v 5. razred lic. ljud. šole v Ljubljani. —

Prvi jugoslovanski vlak je vriskal v Logatec, v šoli pa so vriskala naša mlada, slovenska srca. Z našo gospodičino učiteljico smo hitro sestavile nalogo, ki se glasi primeroma takole:

Prvi jugoslovanski vlak v Logatec.

Uboga, zatirana majka Jugoslavija! Ugrabili so ti divno Koroško, oplenili te solnčne Goriške. Vse, kar je lepega, miče, zbujajo želje in pohlep sovragov. Trepetalo nam je srce v neizmerni boli. Danes pa je vriskal prvi jugoslovanski vlak v Logatec. Logatec je naš, veselimo se ga kot daru, a vendar je naša sveta pravica, in v srcih je kosček radosti. Ves v zelenju, z zastavicami in z jugoslovansko godbo je hitel do cilja, ki mu je bil tako dolgo zaprt, in jugoslovanska misel je hitela z njim. Cilj te misli pa je daleč onkraj Logatca:

»Trst, Gorica. Gospa Sveta, Adrije cvetoči raj,

vam prisega je zapeta:
naša last ste vekomaj!»

Olga Grobotkova.

Odgovor:

Ljuba Olga!

Tvoje pismo sem prečital z resničnim veseljem. Globoko, neomajno vero moramo imeti, da bo zopet naša vsa zemlja, ki so nam jo po krivici vzeli naši sovražniki. Ve, ki sedaj hodite v šolo, gotovo čakate dne, polnega radosti in zadoščenja, ko se popelje jugoslovanski vlak dalje od Logatca in Rakeka — do tja, koder biva naš rod, koder se glasi naša beseda! Takrat bo zmagała pravica, ki jo sedaj teptajo, a je nikdar ne uničijo! Ta vera mora spremljati in navduševati vsa naša dejanja, prepajati mora vse naše misli! Pripravljati se moramo, učiti, vežbati, krepiti, da bomo močni po telesu in duši, samozavestni, ponosni in junaški!

Domovina, vedno mislim náte
in na neosvobojene brate!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Sedaj se hočem tudi jaz oglasiti v »Zvončku«. Stara sem 9 let in hodim v 4. razred ljudske šole v Gornjo Radgono. V isto šolo hodita še večja sestra in brat, ki tudi jako rada čitata »Zvonček«. Imamo pridnega učitelja, ki se trudi za nas. Jako se zanimam za pouk, ki je nam maa lim najbolj potreben. Kot prvič Vam pišem malo. Če Vam bo pa moje pismece dobrodošlo, Vam pa seveda z Vašim dovoljenjem napišem kmalu še kaj več.

Najlepše pozdrave Vam pošilja vdana
Marjeta Korošče va.

Odgovor:

Ljuba Marjeta!

Ker hočeš mojega dovoljenja — evo, dajem Ti ga! Glej, da ga do dobra izkoristiš! Lepo se mi vidi, ko priznavaš trud svojega gospoda učitelja. In ker se zani- maš za pouk, ni nobenega dvoma, da boš

v šoli dobro in stalno napredovala in si nabrala mnogo zakladov za poznejše samostojno življenje.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite mi, da se tudi jaz oglasim v Vašem kotičku in izrazim svoje veselje, ki ga imam do »Zvončka«. V šoli mi je dala gospa učiteljica »Zvonček«, da ga preberem. Letos si tudi jaz naročim »Zvonček«, da ga preberem. Zbudila se mi je želja po njem. Doma bom prosil mamo in mi bo dala denar. Imam 5 bratov in 2 sestre. Ker je veliko otrok, sem šel jaz služiti. V šolo hodim v II. razred na Trebelnem pri Mokronogu. Najrajši imam branje in petje. Ker mi je najljubše petje, sem pristopil k pevskemu zboru.

Srčno Vas pozdravlja

Karel Žagar.

Odgovor:

Ljubi Karel!

Glej, glej! Član pevskega zbora si žel. Kako rad bi Te čul, kako lepo in navdušeno prepevaš krasne slovenske pesmi!

Zemljo naj Slovan prehodi,
koderkoli pot ga vodi,
on po tebi hrepeni,
oj, slovanska pesem ti!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že zopet Vas nadlegujem z drugim pismom. V prvem pismu Vam nisem še nič povedal, kje sem bil rojen in drugo. Jaz sem bil rojen v Tolminu. Imam še dva brata. Tolmin je mestece pri Gorici. Na veliko žalost pa je izbruhnila vojna. Morali smo bežati iz naše ljube domovine Primorske. S težkim srcem sem se poslovil od Tolmina. Odšli smo na Koroško v Beljak. Tam smo ostali 2 meseca. Čez dva meseca pa smo se odpeljali v zeleno Štajersko. Tam smo prebivali v trgu Ljubnem 1 leto. Nato smo se pa zopet preselili na Kranjsko najprej na Bled, potem smo pa odšli v Kranj, kjer sem bival do počitnic. Za počitnice sem odšel v Crikvenico v Hrvatsko primorje. Sedaj pa hodim tu v 5. razred. Najlepše izmed vsega se mi zdi morje. Rad tudi zahajam v pristanišče, v katerega pride vsak dan več trgovskih ladij od otoka Krka ali pa od Bakra, Kraljevice, Novoga in iz Senja. Lepo Vas prosim, priobčite moje pismo in

mojo sliko v svoj kotiček. Tu Vam pošiljam tudi eno sliko iz Tolmina, ki so ga laške granate in šrapneli razbili.

Lepo Vas pozdravlja

Vaš znani »Zvončkar«

Bogomil Kavčič,
v Crikvenici.

Odgovor:

Ljubi Bogomil!

Tvoje pismo nam govori, kako si moral s svojci begati širom sveta, ko si bil prisiljen zapustiti svoje ožjo domovino. Moja želja je, da Ti naj sedaj mirno poteka

življenje, dokler Ti ne bo mogoč povratek na solnčno Primorsko, kjer je Tvoj rojstni kraj — lepi, zavedni slovenski Tolmin!